FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT H. MAYRAS FREMSAT DEN 10. OKTOBER 1974 [1]

Høje Ret.

Moulijn, tidligere ekspeditionssekretær i Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, blev pensioneret den 1. marts 1973. Han modtager således en alderspension fra Fællesskabet, hvortil kommer en national alderspension, idet han ligeledes har været tjenestemand i den nederlandske stat.

Moulijn blev skilt i 1965. Den nationale ret i Nederlandene, som traf afgørelse om denne skilsmisse, dømte ham til at betale sin tidligere hustru et månedligt underholdsbidrag på 700 gylden, hvilket beløb i 1968 blev forhøjet til 784 gylden.

Artikel 2, stk 4 i tjenestemandsvedtægtens bilag VII bestemmer følgende:

»Undtagelsesvis kan enhver person, over for hvem tjenestemanden efter lovgivningen har forsørgerpligt, såfremt denne forsørgerpligt medfører betydelige udgifter for ham, ved en særlig begrundet afgørelse truffet af ansættelsesmyndigheden på grundlag af dokumenter, der er egnede til at tjene som bevis, ligestilles med et barn, over for hvem der er forsørgerpligt.«

Moulijn har bedt Kommissionen om at ligestille sin tidligere hustru med et barn, over for hvem der er forsørgerpligt, i den betydning, der er forudsat i nævnte vedtægtsbestemmelse.

Efter at have modtaget flere afslag fik han til slut medhold i 1969 og dette i øvrigt med tilbagevirkende kraft fra december 1965, da han blev skilt.

Kommissionen er imidlertid, efter at den i 1973 på ny har undersøgt problemet, ophørt med at udbetale tillægget for et barn, for hvem der er forsørgerpligt, med støtte i artikel 1, stk. 4, 1. afsnit i gennemførelsesbestemmelserne til artikel 2, stk. 4 i vedtægtens bilag VII. Nævnte bestemmelse lyder således:

»Tjenestemanden skal bevise, at han til underholdet af den person, han har forsørgerpligt overfor, anvender et beløb, der udgør mindst 20 % af den skattepligtige del af hans vederlag, eventuelt forhøjet med nettobeløbet af tjenestemandens øvrige indtægter«.

Kommissionen har faktisk i sit brev af 18. april 1973, som indeholder den anfægtede afgørelse, indledningsvis opregnet Moulijns økonomiske midler sammenlignet med det underholdsbidrag, som han efter loven er forpligtet til at udbetale sin tidligere hustru.

Kommissionen har konstateret, at det skattepligtige beløb af sagsøgtes alderspension fra Fællesskabet udgør 24 053 FB; herudover modtager han en supplerende indtægt, der hidrører fra hans nederlandske pension, som udgør et månedligt beløb på omtrent 1 400 gylden, dvs. 19 334 FB.

Kommissionen har ligeledes oplyst, at underholdsbidraget, som sagsøgeren udbetaler, udgør 784 gylden, dvs. 10 827 FB.

Den slutter imidlertid af disse kendsgerninger, at det pågældende bidrag ikke udgør mindst 20 % af den del af indtægten, der skal tages i betragtning vedrørende udbetalingen af tillægget for en person, for hvem der er forsørgerpligt.

Mod denne afgørelse har sagsøgeren den 25. juni 1973 — dvs. inden for vedtægtens frister — indgivet en klage, som Kommissionen ikke har svaret på.

Moulijn anfægter således på samme tid den afgørelse, hvorved Kommissionen afslog at opretholde det ham ydede tillæg for en person, over for hvem der er forsørgerpligt, og den stiltiende afgørelse om afvisning af hans klage, hvilken afvisning Kommissionen i øvrigt udtryk-

1 — Oversat fra fransk.

keligt har bekræftet den 14. februar 1974.

Da der i øvrigt ikke er fremsat nogen afvisningsindsigelse mod søgsmålet, vil jeg nu undersøge realiteten i spørgsmålet og gøre opmærksom på, at sagsøgerens og Kommissionens anbringender kun er fremsat under den skriftlige forhandling. Moulijn har ikke givet møde under den mundtlige forhandling, og Kommissionen har under disse omstændigheder fundet det unødvendigt selv at fremsætte udtalelser på dette retsmøde.

Moulijn nedlægger ikke blot påstand om annullation af den stiltiende afgørelse om afvisning af hans klage men tillige om, at det statueres, at han opfylder de betingelser, man skal opfylde ifølge vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber for at have ret til tillægget for en person, over for hvem der er forsørgerpligt, idet han er forpligtet til at betale sin tidligere hustru et underholdsbidrag, der er fastsat af en nederlandsk ret; han påstår i øvrigt det beløb, som han hævder, Kommissionen skylder ham, forhøjet med en rente på 8 % p.a. fra den 1. marts 1973 og indtil betaling sker, medmindre Domstolen selv træffer afgørelse om rentens størrelse. Han nedlægger således i virkeligheden påstand om, at ydelsen af tillægget forrentes fra det tidspunkt, han modtog afslaget.

Jeg vil indledningsvis sige, at der ikke er diskussion om begrebet »person, over for hvem der er forsørgerpligt«, eftersom Moulijns fraskilte hustru modtager et underholdsbidrag af sin tidligere mand, som er blevet dømt til at betale dette ifølge en afgørelse truffet af en nederlandsk ret.

Vi befinder os således inden for den pågældende vedtægtsbestemmelses anvendelsesområde

Sagen drejer sig udelukkende om fortolkning af artikel 1, stk. 4, 1. afsnit i de almindelige gennemførelsesbestemmelser til artikel 2, stk. 4 i vedtægtens bilag VII, som jeg har omtalt indledningsvis i forslaget.

Helt konkret drejer det sig om, hvorvidt man ved vurderingen af den udgift, som underholdsbidraget til hans tidligere hustru udgør, skal tage det *samlede* beløb af alle sagsøgerens indtægter i betragtning, herunder også de indtægter, han modtager udover sin alderspension fra Fællesskabet. Hvis nævnte bidrag er mindre end 20 % af de samlede indtægter, kan han ifølge Kommissionen ikke kræve tillæg for en person, for hvem der er forsørgerpligt. Moulijn er naturligvis af den modsatte opfattelse. Han mener, at de indtægter, han besidder udover pensionen fra Fællesskabet, kun skal tages i betragtning med 20 % af deres størrelse.

Det må først bemærkes, at reglen om ligestilling af en person, for hvem tjenestemanden har en lovmæssig underholdspligt, med en barn, over for hvem der er forsørgerpligt, er en undtagelsesbestemmelse, der forudsætter en »særlig begrundet afgørelse truffet af ansættelsesmyndigheden på grundlag af dokumenter, der er egnede til at tjene som bevis«. Dette betyder, — som Domstolen udtrykkeligt har udtalt det i dommen Brandau mod Rådet (sag nr. 46/71, II. afdeling, 7. juni 1972, Recueil 1972, s. 373) — at den kompetente institution har en vis margen ved sin bedømmelse, når den skal anvende den nævnte bestemmelse i det enkelte tilfælde.

En sådan vedtægtsbestemmelse skal med andre ord fortolkes snævert; i øvrigt har administrationen ved nævnte bedømmelse en vis beføjelse til at skønne.

Disse betragtninger bestyrkes af den kendsgerning, at fællesskabslovgiveren har ment at måtte gøre ligestillingen afhængig af, at underholdet af den person, der har krav på underholdsbidrag, pålægger den nuværende eller tidligere tjenestemand »betydelige udgifter«.

På grundlag af disse første men vigtige konstateringer, som dels fremgår af vedtægtens ordlyd og dels af Domstolens retspraksis, vil jeg nu undersøge det spørgsmål, som netop foreligger i nærværende sag.

En rent grammatisk analyse af den om-

tvistede bestemmelse er ikke til nogen hjælp: ikke blot angår den grænse på 20 %, det drejer sig om — ifølge ordlyden på de forskellige sprog og i henhold til reglerne om syntaks og tegnsætning — snart vederlaget fra Fællesskabet og snart det beløb, der anvendes til underholdet af den person, for hvem der er forsørgerpligt, men denne uoverensstemmelse afspejler sig også i udgaverne på de enkelte sprog under hensyn til, om det drejer sig om en eller flere personer, for hvem der er forsørgerpligt (artikel 1, stk. 5).

Jeg mener således, at jeg i det væsentlige må danne min opfattelse ud fra den almindelige opbygning af artikel 1 i de såkaldte gennemførelsesbestemmelser, som er vedtaget af Kommissionen.

Det er faktisk klart, at ligestillingen af en person, som tjenestemanden har underholdspligt overfor, med et barn, for hvem der er forsørgerpligt, er en fordel, som sikkert er rimelig, men som den pågældende tjenestemand ikke ubetinget har krav på.

Vedtægten kræver, at den med underholdsbidraget forbundne udgift er tilstrækkeligt »betydelig«.

For at undgå enhver helt skønsmæssig, endsige vilkårlig bedømmelse, var det altså hensigtsmæssigt at fastlægge en vis øverste grænse for ligestilling af den nævnte udgift, som følgelig medfører, at tillægget for en person, for hvem der er forsørgerpligt, udløses.

Dette gjorde Kommissionen, idet den krævede, at det beløb, der anvendes til underholdet af den person, for hvem der består forsørgerpligt, mindst udgør 20 %, ikke alene af vederlaget eller pensionen fra Fællesskabet, men af samtlige de indtægter uanset deres art, som den pågældende tjenestemand oppebærer, dvs. af summen af hans indtægt fra Fællesskabet og hans øvrige indtægter, hvis sådanne findes.

Sagt på en anden måde: hvis denne tjenestemand besidder en personlig formue eller har indtægter ud over vederlaget fra Fællesskabet, er det logisk at tage hensyn hertil fuldt ud, thi i det omfang disse midler — hvilken oprindelse de end har: indtægter fra en ejendom, fra aktier eller obligationer, fra offentlige eller private pensioner — i virkeligheden letter udgiften ved underholdspligten, ses det ikke, hvorfor netop Kommissionen skal hjælpe tjenestemanden med at opfylde sin forpligtelse, som i øvrigt er uden forbindelse med den tilknytning, som bestod mellem nævnte tjenestemand — som aktiv eller pensioneret — og fællesskabsinstitutionen.

Den fortolkning, jeg mener at burde foretrække, er på den anden side tilfredsstillende for sagsøgeren. Det må nemlig fastslås — i hvert fald er det ikke bestridt af Kommissionen — at Moulijns samlede indtægt udgør 43 387 FB, hvoraf det skattepligtige beløb af hans alderspension fra Fællesskabet udgør 24 053 FB og hans nederlandske pension 19 334 FB.

Det er heller ikke bestridt, at det bidrag, han skal yde sin tidligere hustru, som nævnt udgør 10 827 FB. Dette regnskab overstiger således 20 % af den pågældendes samlede indtægter.

Under disse betingelser, og uden at det er nødvendigt at undersøge de andre anbringender i klagen, er jeg af den opfattelse, at der må gives Moulijn medhold i hans påstand.

Mit forslag til afgørelse er derfor følgende:

— både den afgørelse, der er indeholdt i Kommissionens brev af 18. april 1973, og den stiltiende afgørelse om afslag på sagsøgerens klage, annulleres;

— sagsøgeren bør modtage tillægget for en person, for hvem der er forsørgerpligt, på grund af sin underholdsforpligtelse over for sin tidligere hustru;

— endelig bør Kommissionen afholde sagsomkostningerne.